

ACC. N:R M. 13336 : 1-7.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Landskap: Blekinge Upptecknare: A. O. Lundberg, Mänsrum
Härad: Medelstadi Berättare: " " "
Socken: Ronneby Berättarens yrke: f. d. stenhuggeri förmän
Uppteckningsår: 1954 Född år 1875 i Ronneby landsf.

Bröllop och bröllopsder. sid. 1-7.

Lu F 52

Skriv endast på denna sida

M.13336.

FOLKLIVSARBEID
Institutionen för folklivs-
ning vid Lunds universitet

Det rum som skrevs om som bruden bländades
uti kallades huset, då klart ni andra
va då va för ett ställe.

I de gamla ryggåsstugorna va i de flästa
två rum efter varandra, då första
kallades stugan, då andra rummet
kallades huset. Denna benämning ar
olika på olika områden, i mitt hem
kallades då yttre rummet för kammaren
(kammaren) derav kan vi förstå då va
olika på skilda områden.

Dragna den 28/5.34
Lundberg

X Bröllop och bröllopssedor

Tänin hemmet var inte vanligt med kyrkbröllop
dä va endast fina folk som vigdes i kyrkan.
Bönderna tog hem prästen arbetare, fiskare
och torpare vigdes i prästgården.

Wigselring har alltid brukats.

Som som hade råd, köpte guldring, andra
gick nöja sig med en billig metallring i
bistafall en silverring.

Låna wigselring har ja inte hört, om de
ligger nära till hands valt för då många inte ens
kunde köpa en sådan, i så fall va de modern
som fick låna bort sin.

Allt ha en billig vardagsring va då många som
hade, den var av usel metall som gick under
namnet gjutring, som kostade cirka tredole
eller femtiöre.

Tinsamling till prästen va inte brukligt

Luf. 52
1

Brudgummen fick sjäff ge prästen några kronor om han hade råd prästen begärde ingenting. Någon takkläddel över brudparets plats har aldrig förekommit åtminstone i våra trakter.

Brudpallas fanns då vigseln förrättades i hemmen, vid kyrkbröllop behövdes de icke, enär brudparet fick knäböja vid altaret.

För mycket lång tid tillbakå som på 1700 talet och början på 1800 talet hade de ljuskällare på fink bröllop, två stycken en på var sida om brudparet, som fick hållas i tinnande ljuss hela tiden som ceremonien pågick.

På de vanliga bondelullen förekom aldrig denna bes. Vid bröllopsmiddan skulle brudparet sitta vid överändan av bordet som då var hedersplatsen vid nämnda tillfälle, sedan placerades gästerna alla efter finkhetsgraden.

Alla låg till sig till bords tillhörd ordningen

för dagen. Några andra rätter än sådana som före-
kom vid ett annat bondkalas förekom inte.

Huvudrätten var då som vanligt kokt färsk korst
och potatis, vitgröt (risgrönsgröt) tillagad om inte
färsk korst kunde uppböringås.

Så de hade spelman spelade han till och från
maten och vid vissa rätter under måltiden, som
t.ex. då de skulle äta gröt.

Allt lämna något på sin taltrick var inte brukligt
så långt ja kan minnas, att då var brukligt. I
den mycket gamla tiden tror ja bestämt, ty då
var brukligt sätta mer på bogen till lanten åtmin-
stone vid så högljudligt tillfälle som ett bröllop ty
denna lante hade en stor uppgift att fylla, då
han skulle hjälpa till med allt vad som tillhörde går-
dens skötsel, deke minst fröskningen, med denna
lante var bonden mycket biddförrän förarga ty då va-
de säkra på han flötade till annan lante.

Att samla in gåvor till brudparet var vanligt,
till prästen va inte brukligt, någon gång till
kokerskan. i de vanligaste fallen fick kokerskan
sitt privat av gästerna, då de tackade henne för
god mat och log, g. natl. hade de en träkrona eller
mer insuckenas i näven som hon fick alldeles
skemärki av andra.

Mid kondrolloye dansades allmon, de dansar som
då dansades va vals, den som först dansade med
bruden va brudgummen, sedan fick gästerna
sa vid, alla skulle dansa med bruden såvida hon
orkade hålla ut så länge, då sadob all kronan
skulle vallas av henne.

Att ungdomarna log brudgummen. hyvade upp
honom så högt de orkade samtidigt hussade de
av full hals. så jäpste inte om alldrig så
många gifla gubbar hade slagit vackri
omkring honom, hyvas måste han.

Så kerollossen i den gamle tiden varade två o tre dagar fick gästerna stanna från den ena dagen till den andra, der bäddades på golvet med släpfsk-
ad råghalm der de fick ligga, att pojkar och flickor
hade redan kommit överens om sänglag, är inget
tvivel om, en flicka som inte hade någon kavajer
blev inte utsatt för nån smädlek eller hän för då,
i stället kunde hon bli anvisad plats i ett annat rum.
Alla gästerna skulle följa brudparet då de gingo
till sängs har ja hört, även att en spräckt träsko
skulle placeras under sängen då de ville ha en
däks (flicka), även skulle sängen ställas så
den stod med gavlarna i öst o väst.

5 Detta har inte hänt från nollorhundra talet och
knappast från adertonhundra talet heller, men all
då har hänt är ju säkert på, ty folk var förr så
visskygliga, att de kunde gå ut om dörren då de
va mörket utan ha stål på sig, ty då kunde de

bliva förvillade av skogsmysen, eller bortförda
av nicken.

Den som bäddade brudsängen var brudens moder
om hon hade någon, annars en syster eller en nära
släkting. Bruden var alltid klädd i svart i den
gamla tiden. Den vita brudklänningen har endast
varit i bruk en fjungafem o: fjettio år.

Då brudkronan användes var den av myrten som de
skälf planterat. All de kunde få låna kyrkans
brudkrona om de så ville, men då va blott härrskap
som lånade den. Bönderna vigdes inte i kyrkan
utan hemma i sitt hem då i de flesta fallen var
bruden kronan under förklädet, därför någon krona
av vare sig myrten eller lingonris var onödigt, och
kunde därför inte komma i fråga.

Om bruden va med barn och ändå var krona, tog
prästen bort den innan han vigde henne
då betraktades som stor skam om hon var krona

då hon visste hur hon hade då ställt.
En flicka som föll barn blev vel inte tillare gift
utan tvärt om, i många fall blev hon aldrig gift.
då en kvinna va med barn då hon gifte sig ansågs
då som skam eller i hög grad opressande.

Om bruden skulle kotänade plagg på sig eller frång
i skon va då endast för hon skulle få tur med att
hon företog sig. Det rum bruden kläddes i kallades
hurd. Att hon skulle spegla sig i en fat vatten,
var bara därför hon skulle få behålla sin ungdomliga
skönhet längre.

Repostar placarades mellan grindarna.

Käckabränne och björkdragning har inte före-
kommit i vår teater teater i Bleking.
oberemot i Småland va då allment.

De som pyntade bröllopsgården va gårdens eget
folk.